

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 145 af 29. Marts 1920 om Tilsyn med Skibe.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 6049).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg C. Sp. 313) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Invalidforsikring.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2795; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2001).

Udenfor Betænkningen var der stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Axel Møller, Fraenkel, Grathwohl, Mathilde Hauschultz og H. F. Ulrichsen:*

Til § 4.

1) Iste Stykke affattes saaledes:

„Ydelserne efter denne Lov bestaar i en Invaliderente samt under visse Forhold Helbredelsesforanstaltninger m. v.

De Invalidere, hvem Rente er tilkendt før 1. Juli 1927, har, saa længe deres Erhvervsevne er nedsat under den i § 3 nævnte Grænse, Ret til at oppebære den dem tilkendte Rente.

Efter det fyldte 62de Aar bestemmes Rentens Størrelse efter denne Lovs almindelige Regler.“

Til § 33.

2) 3die Stykke affattes saaledes:

„For Personer, der maatte faa tillagt Invaliderente i Henhold til en før denne Lovs Ikrafttræden indgivet Begæring, beregnes Renten efter de hidtil gældende Regler indtil deres fyldte 62de Aar.“

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Kr. Kristensen): Som det fremgaar af Betænkningen, er det ikke lykkedes i Udvalget at opnaa Enighed om Lovforslagets Bestemmelser, ikke fordi man ikke har ment, at der var Grund til at rette paa Loven — der har indenfor alle Partier været fuldkommen Enighed om, at netop denne Lov trængte i høj Grad til at revideres —, men naar det alligevel ikke har været muligt at opnaa Enighed om væsentlige Punkter, kan man vel nok sige, at den Sten som særlig har voldt Vanskeligheder i Maskineriet, er den økonomiske Side af Sagen: Spørgsmaalet om Invaliderentens Størrelse.

Lovforslaget er jo et Led i de Bestræbelser, der fra Regeringens Side udfoldes for at faa Kronestigningen respekteret i Udgiftsbudgettet. Jeg sagde allerede ved Sagens første Behandling, at jeg mente, det var nødvendigt, at vi gik til Lovforanstaltninger i den Retning, men overfor det foreliggende Lovforslag udtalte jeg ogsaa, at det maaske var lige saa nødvendigt og af lige saa stor Betydning, at vi fik adskillige Bestemmelser revideret, saaledes at Kontrollen med, hvem der fik Invaliderente, blev noget bedre, end den havde været hidtil. Ud fra de Forudsætninger er det, vi fra vor Side har arbejdet i Udvalget. Vi har ønsket at opretholde Kravet om, at Kronestigningen skal respekteres, fordi vi er klare over, at det er en ganske simpel Nødvendighed. At der er Folk, som ikke kan eller ikke vil se det, er kun beklageligt, men det er der naturligvis ikke noget at gøre ved, thi den, Guderne har slaaet med Blindhed, er der jo intet at stille op med.

Medens det altsaa ikke er lykkedes at opnaa Enighed med Hensyn til Bestemmelserne om Invaliderentens Fastsættelse, har der dog indenfor Udvalget været nogen Tale om, at man maaske kunde samles om adskillige Ændringer med Hensyn til Kontrolbestemmelserne, selv om dette ogsaa var noget vanskeligt, men, som sagt, Bestemmelserne om Invaliderentens Størrelse har været den Sten i Maskineriet, som egentlig har umuliggjort Forhandlingerne.

Vi fra Venstres Side har altsaa arbejdet for en Revision af Loven ud fra de Betragtninger, som jeg udtalte allerede ved første Behandling: at vi maatte have en Nedsikring af Invaliderenten i Forhold til